

M. Helena Romagós Ribot

Vaig tenir en Joan Domènech de delegat de Cultura des del setembre de 1997 fins a finals de 2003. Sis anys compartits! Ell va succeir els recordats i estimats Joan Saqués i Natàlia Molero. Evocar els meus inicis al Departament de Cultura, amb aquestes tres persones tan a prop, m'omple d'orgull i serenor. No hauria pogut estar més ben acompanyada.

En Joan, el primer dia a Cultura, se'm va presentar somrient i, sorneguerament, em va dir: 'a les teves mans encomano el meu esperit!'. Venia de ser el diputat de Cultura de la Diputació de Girona i havia estat alcalde de Lloret de Mar, o sigui, que ni l'administració ni el món de la cultura li eren gens estranys. En Joan tenia una formació i una expertesa extraordinàries per aportar a les persones que havíem de treballar amb ell als Serveis Territorials de Cultura. Cal dir, però, que altra cosa era el que realment podia fer un delegat de Cultura a Girona...

D'en Joan, són coneguts i reconeguts el seu caràcter generós i la seva dedicació. No tenia mai un no per a ningú. I això també, no cal dir-ho, va ser un petit infern per a la seva secretària, que tant podia rebre una trucada seva amb alguna consulta que el preocupava a quarts de 12 de la nit, com esperar-lo l'endemà a les 10 del matí i, sense saber-ne res a quarts d'onze, començar una recerca fins que apareixia per la porta mitja hora més tard. El que he dit, imprevisible!

A les arrossades que fèiem amb els companys de la feina ens deia que comencéssim sense ell, i sempre acabava menjant l'arròs ben covat. Sovint, arribava atabalat perquè les hores no donaven tant de sí com ell hauria volgut. Això sí, al cap de poca estona, ja reia i parlava com si res hagués passat.

D'experiències en recordo moltíssimes. Una, amb la qual vam riure molt de temps, va ser per culpa de la meva habilitat -diguem-ho així- de dir paraulotes quan estic atabalada. Encara estàvem instal·lats al carrer Juli Garreta perquè hi havia obres a la Casa Solterra, que és on tenim la seu de Cultura. La meva taula estava situada en una mena de cul-de-sac, amb la porta del delegat a la meva dreta i un parell de cadires per a les visites a davant. Un mossèn s'estava esperant per reunir-se amb ell -suposo que per demanar un ajut econòmic per restaurar l'església del seu poble- i, entre trucades i gestions, se m'escapà un "hòstia!" just en el moment que en Joan obria la porta del seu despatx. Es va quedar parat,

amb el pom de la porta a la mà, mirant-me somrient i esperant a veure com me'n sortiria, d'aquella. I jo, intentant treure-hi ferro, vaig dir: "ho sento mossèn, vostè les reparteix cada cap de setmana, però jo també en deixo anar alguna de tant en tant". En Joan i el mossèn van entrar al despatx ben enriolats, mentre jo intentava mantenir la situació amb una certa -diguem-ne- dignitat.

En Joan va ser amb qui més temps vaig compartir els despatxos de Cultura (darrerament no s'estila que durin gaire ni les legislatures ni els seus representants). Amb ell vam començar a organitzar els concerts al Monestir de Sant Pere de Rodes i, també, a la Canònica de Vilabertran, i moltíssims altres actes pel territori. Remenant fotos que darrerament m'han demanat, també he trobat la d'un concurs de dibuix sobre arqueologia amb alumnes de primària, on va venir la Roser Capdevila, la de Les Tres Bessones, a repartir-los els regals. Quina festa! I així, en podria explicar una darrera l'altra...

En Joan Domènech també ha estat el "jefe" -com molt sovint m'hi adreçava- amb qui he mantingut el contacte més temps, ja que no va deixar mai d'estar vinculat al món cultural, ja sigui a la Fundació Prudenci Bertrana, a la Fundació Domènec Fita o a qualsevol altra entitat amb la qual estigués col·laborant. Recordo que quan encara era president de la Fundació Prudenci Bertrana estava assegut a primera fila seguint les proves de so mentre en Lildami assajava la cançó amb què va guanyar el premi Cerverí 2019, premi que guanya la lletra de la cançó més votada pels oients de Catalunya Ràdio, i quan vaig passar per davant seu, se'm va quedar mirant i, rient i fent que no amb el cap, em va dir: "m'he fet massa gran". Estils ben diferents.

Amb ell i l'Anna, la seva filla, vaig ballar la meva darrera sardana. Va ser a la celebració del 50è aniversari de l'Agrupació d'Aplecs, al pati de les Magnòlies. M'agradava molt ballar-ne, de sardanes, però no podia, i en un rampell, sense tenir-les totes i pensant que feien una darrera tirada, em vaig engrescar a posar-me en una rotllana. De cop i volta, vaig veure que en Joan i l'Anna s'afegien al meu costat. Em va fer il·lusió, molta. El problema és que no era la darrera tirada, però la vaig ballar sencera i encara no sé com. En David, el company que m'estava donant suport a l'acte, encara riu quan recorda amb quin punt d'honor vaig aguantar fins al final.

En Joan també era un assidu als concerts de Nadal que organitzem cada any. Al darrer que va venir va ser al de 2022 i hi va venir amb la Teresa, la seva dona, que va haver de conduir perquè el dia abans en Joan havia aixafat el seu cotxe. I em va confessar que –per culpa meva, ja que jo l’havia convidat– no havia pogut anar a un acte a Barcelona de la Núria, la seva neta. Em va fer venir remordiments, clar, però el fet que tots dos fessin l’esforç de venir a Girona a fer-me costat em va deixar una sensació pletòrica.

Tots aquests records i molts més són els que em fan sentir-lo tan proper i reconèixer-lo en totes les seves facetes: el Joan que va ser el meu “jefe” i la persona que defensava la cultura, la popular i la contemporània; l’home de teatre i estudiós de la sardana; l’enamorat del seu país, sobretot el seus Lloret de Mar i Beget, i, per damunt de tot, el Joan que adorava la seva família, de la qual parlava amb devoció. Qualsevol d’ells és en Joan Domènech que recordo, respecto i aprecio.